

SHOPAHOLIC! IN ALLE STATEN

Van dezelfde auteur:

Shopaholic!

Sophie Kinsella

Shopaholic!
in alle staten

the house of books

Oorspronkelijke titel

Shopaholic abroad

Uitgave

Black Swan Books, published by Transworld Publishers, Londen

Copyright © 2001 by Sophie Kinsella

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2002 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Mariëtte van Gelder

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagdia's

Getty Images

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zon-
der voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 2445 7

D/2002/8899/73

NUR 302

Voor Gemma, die altijd heeft geweten hoe belangrijk
een sjaal van Denny & George is.

Dankwoord

Immense dank aan Linda Evans, Patrick Plonkington-Smythe en het geweldige team van Transworld; en zoals altijd aan Araminta Whitley, Celia Hayley, Mark Lucas, Nicki Kennedy, Kim Whitherspoon en David Forrer.

Speciale dank gaat naar Susan Kamil, Nita Taublib en alle anderen bij de *Dial Press*, die me zo hartelijk verwelkomd hebben in New York – en in het bijzonder Zoe Rice voor een geweldige research-middag (shoppen en chocolade eten). Ook bedank ik David Stefanou voor de Gimlets en Sharyn Soleimani van Barneys die zo vriendelijk was, en iedereen die me voorzien heeft van ideeën, advies en inspiratie gedurende dit traject, vooral Athena Malpas, Lola Bubbosh, Mark Malley, Ana-Maria Mosley, Harrie Evans en mijn familie. En natuurlijk Henry, van wie alle goede ideeën komen.

ENDWICH BANK
Kantoor Fulham
3 Fulham Road
Londen SW6 9JH

Mw. R. Bloomwood
Burney Road 4/2
Londen SW6 8FD

Londen, 18 juli 2000

Geachte mevrouw Bloomwood,

Dank u voor uw brief van 14 juli j.l. Het doet me plezier te horen dat u al bijna vijf jaar een rekening bij de Endwich Bank hebt.

Helaas kunnen wij geen 'vijfjaarbonus' aanbieden, zoals u voorstelt, noch een 'Schone Lei – Opnieuw Beginnen' kwijtschelding voor overdispositie. Ik ben het met u eens dat het allebei goede ideeën zijn.

In plaats daarvan ben ik bereid uw kredietlimiet met nog eens £ 500,00 te verhogen tot een totaal van £ 4.000,00. Ik verzoek u binnenkort een afspraak met me te maken opdat we uw aanhoudende financiële problemen kunnen bespreken.

Hoogachtend,

Derek Smeath,
Filiaalchef

ENDWICH - UW GELD ONZE ZORG

ENDWICH BANK
Fulham Branch
3 Fulham Road
Londen SW6 9JH

Mw. R. Bloomwood
Burney Road 4/2
Londen SW6 8FD

Londen, 24 juli 2000

Geachte mevrouw Bloomwood,
Het doet me genoegen dat mijn brief van 18 juli j.l. u heeft geholpen.

Desondanks zou ik het op prijs stellen als u ervan afzag me in uw televisieprogramma op te voeren als 'Smeathie-schatje' en 'de beste bank-directeur van de wereld'.

Hoewel ik het uiteraard vleiend vind dat u zo over mij denkt, maken mijn meerderen zich enigszins bezorgd om het beeld dat u van de Endwich Bank schetst. Zij hebben mij dan ook verzocht u hierop aan te spreken.

Met de beste wensen,

Derek Smeath,
Filiaalchef

ENDWICH - UW GELD ONZE ZORG

ENDWICH BANK
Fulham Branch
3 Fulham Road
Londen SW6 9JH

Mw. R. Bloomwood
Burney Road 4/2
Londen SW6 8FD

Londen, 21 augustus 2000

Geachte mevrouw Bloomwood,

Dank u voor uw brief van 18 augustus jongstleden.

Het spijt me te horen dat het zo moeilijk voor u is uw nieuwe kredietlimiet niet te overschrijden. Ik begrijp dat er niet elke week zomeruitverkoop bij Pied à Terre wordt gehouden en ik ben dan ook zeker bereid uw limiet met £ 63,50 te verhogen als dat, zoals u schrijft, 'een wereld van verschil' maakt.

Daarnaast raad ik u echter ook dringend aan ons kantoor te bezoeken om uw financiële situatie iets grondiger door te nemen. Erica Parnell, mijn assistente, zal graag een afspraak met u maken.

Hoogachtend,

Derek Smeath,
Filiaalchef

ENDWICH - UW GELD ONZE ZORG

Oké, geen paniek. Géén paniek. Het is gewoon een kwestie van goed regelen, kalm blijven en beslissen wat ik nu precies mee moet nemen. En het dan allemaal netjes in mijn koffer pakken. Ik bedoel maar, hoe moeilijk kan dat nou helemaal zijn?

Ik neem een pas afstand van de rommel op het bed en doe mijn ogen dicht in de ijdele hoop dat als ik het maar hard genoeg wens, mijn kleren op wonderbaarlijke wijze een reeks keurig opgevouwen stapeltjes zullen vormen. Zoals in die tijdschriftartikelen over pakken waarin ze je uitleggen dat je niet meer mee hoeft te nemen als je met vakantie gaat dan een goedkope pareo waar je, als je handig bent, zes verschillende kledingstukken uit kunt wikkelen (wat ik altijd bedriegerij vind, want toegegeven, die pareo kost een habbekrats, maar ze doen er altijd hopen andere kleren bij die een fortuin kosten en dan hopen ze maar dat we dat niet zien).

Als ik mijn ogen weer opendoe, liggen de bergen er nog. Ze lijken zelfs gegroeid te zijn, alsof mijn kleren terwijl ik mijn ogen dicht had stiekem uit de laden zijn gesprongen en op mijn bed gekropen. Waar ik maar kijk, de hele kamer ligt bezaaid met grote, warrige stapels... nu ja... spullen. Schoenen, laarzen, T-shirts, tijdschriften... een cadeaumandje van de Body Shop uit de aanbieding... een Linguaphonecursus Italiaans waar ik nu écht eens aan moet beginnen... zo'n gezichtssauna-geval... En fier rechtop op mijn toilettafel een schermmasker en -degen die ik gisteren heb gekocht. Maar veertig pond bij de kringloopwinkel!

Ik pak de degen en stoot experimenteel naar mijn spiegelbeeld. Het was echt toevallig, want ik ben al een eeuwigheid van plan te gaan schermen, al sinds ik er een artikel over heb gelezen in de *Daily World*. Wist je wel dat schermers betere benen hebben dan welke andere sportmensen ook? En als je

echt goed bent, kun je stuntvrouw bij de film worden en schepen geld verdienen! Wat ik dus van plan ben, is een scherm-schoon in de buurt zoeken en echt goed worden, wat volgens mij vrij snel moet lukken.

En dan – dit is mijn geheime plannetje – als ik mijn gouden insigne heb, of wat je ook maar krijgt, ga ik Catherine Zeta Jones schrijven. Die moet toch zeker een stuntvrouw nodig hebben? En waarom zou ik dat niet zijn? Waarschijnlijk zou ze zelfs gráág een Britse stand-in hebben. Misschien belt ze wel terug om te zeggen dat ze mijn tv-optredens altijd via de kabel volgt en dat ze me altijd al heeft willen ontmoeten! God, nou. Zou dat niet top zijn? We kunnen het vast meteen goed met elkaar vinden en dan blijken we hetzelfde gevoel voor humor te hebben en alles. En dan vlieg ik naar haar riante huis en dan krijg ik Michael Douglas te zien en mag ik met de baby spelen. We voelen ons volkomen op ons gemak bij elkaar, alsof we elkaar al jaren kennen, en dan maakt het een of andere tijdschrift een reportage over de beste vriendinnen van beroemdheden en daar kiezen ze ons voor, en misschien vragen ze me dan zelfs of ik...

‘Ha, die Bex!’ De vrolijke beelden van Michael, Catherine en ik die naar elkaar lachen verdwijnen als sneeuw voor de zon en ik ben weer met mijn gedachten bij de werkelijkheid. Suze, mijn huisgenote, drementelt mijn kamer binnen in een stokoude pyjama met een paisleymotiefje. ‘Wat doe je?’ vraagt ze nieuwsgierig.

‘Niks!’ zeg ik, terwijl ik haastig de degen terugleg. ‘Gewoon... je weet wel. Fit blijven.’

‘Op zo’n manier,’ zegt ze vaag. ‘En, hoe gaat het met pakken?’ Ze zwenkt naar de schoorsteenmantel, pakt een lippenstift en begint zich op te maken. Dat doet Suze altijd als ze op mijn kamer is – drementelen, dingen pakken en bekijken en ze dan weer neerleggen. Ze zegt dat ze het zo leuk vindt dat ze nooit weet wat ze nu weer zal vinden, alsof ze op de rommelmarkt is. Wat ze complimenteus bedoelt, daar ben ik vrijwel zeker van.

‘Het gaat heel goed,’ zeg ik. ‘Ik wou net kiezen welke koffer ik meeneem.’

‘O,’ zegt Suze, en ze draait zich met een half knalroze mond naar me om. ‘Wat dacht je van die kleine beige? Of je rode weekendtas?’

‘Ik dacht meer aan deze,’ zeg ik. Ik trek mijn nieuwe, gif-

groene kunststof koffer onder het bed vandaan. Ik heb hem dit weekend gekocht en hij is absoluut fantastisch.

‘Wauw!’ zegt Suze, die grote ogen opzet. ‘Bex! Ongelooflijk! Waar heb je die vandaan?’

‘Fenwicks,’ zeg ik met een brede grijns. ‘Is-ie niet verbijsterend?’

‘Ik heb nog nooit zo’n gave koffer gezien!’ beaamt Suze. Ze streelt de koffer bewonderend. ‘Goh... hoeveel koffers heb je nu eigenlijk?’ Ze werpt een blik op mijn kleerkast, waarop een bruine leren koffer, een lakwerk hutkoffer en drie beautycases elkaar in wankel evenwicht houden.

‘O, gewoon,’ zeg ik met een afwerend schouderchokje. ‘Het normale aantal.’

Ik zal de laatste tijd inderdaad wel vrij veel koffers hebben gekocht, maar zie je, ik heb jaren zonder gezeten. Ik had alleen een oude, gehavende canvas tas. En toen, een paar maanden geleden, kreeg ik een ongelooflijke openbaring, midden in Harrods, zo’n beetje als de heilige Paulus op de weg naar Mandalay. *Koffers*. En sindsdien maak ik de magere jaren goed.

Trouwens, iedereen weet dat goede koffers een investering zijn.

‘Ik ben thee aan het zetten,’ zegt Suze. ‘Wil je ook?’

‘O, ja, gráág,’ zeg ik. ‘Met een KitKat?’

Suze grijnst. ‘Uiteraard met een KitKat.’

Een poosje geleden heeft een vriend van Suze bij ons op de bank gelogeed, en toen hij wegging, gaf hij ons een reusachtige doos met wel honderd KitKats. Wat een geweldige manier is om voor de gastvrijheid te bedanken, maar het betekent wel dat we de hele dag alleen nog maar KitKats eten. Maar goed, zoals Suze gisteravond al opmerkte, hoe sneller we ze opeten, hoe eerder ze weg zijn, dus in zekere zin is het gezonder om ons er maar mee vol te proppen.

Suze kuiert weg en ik kijk weer naar mijn bagage. Goed. Concentreer je. Pakken. Dit zou niet veel tijd hoeven kosten. Ik heb alleen een heel basale, gesnoeide, compacte garderobe voor een weekendje Somerset nodig. Ik heb zelfs al een lijstje opgesteld dat het lekker eenvoudig zou moeten maken.

Spijkerbroeken: twee. Makkelijk. Een oudje en een nette.

T-shirts:

Nee, laat ik toch maar drie spijkerbroeken meenemen. Ik móét die nieuwe Diesel bij me hebben, die is zo gaaf, al zit hij dan een beetje strak. Ik kan hem ’s avonds een paar uur aan of zo.

T-shirts:

O, en die afgeknipte met borduursels van Oasis, want die heb ik nog niet aangehad. Maar die telt niet, want dat is bijna een korte broek. En trouwens, spijkerbroeken nemen toch bijna geen ruimte in?

Oké, dat zijn wel genoeg spijkerbroeken. Desnoods kan ik er altijd nog een paar bij pakken.

T-shirts: een keuze. Nou, kiezen maar. Gewoon wit, uiter-aard. En grijs. Een zwarte met afgeknipte mouwen, een zwart hemdje (Calvin Klein), nog een zwart hemdje (van Warehouse, maar oogt duurder), roze zonder mouwen, roze met glitters, roze...

Halverwege het inpakken van de opgevouwen T-shirts bedenk ik me. Dit is onzin. Hoe kan ik nu al weten welke T-shirts ik aan wil? Bij T-shirts draait het er juist om dat je er 's ochtends een uitkiest, afhankelijk van je stemming, net als kristallen en aromatherapieolie. Stel je voor dat ik wakker word en helemaal in de stemming ben voor mijn 'Elvis is Groovy'-T-shirt en het dan niet bij me heb?

Weet je, ik geloof dat ik ze maar allemaal meeneem. Ik bedoel maar, zoveel ruimte nemen die paar shirtjes toch niet in beslag? Ik merk vast niet eens dat ik ze bij me heb.

Ik kieper ze allemaal in de koffer en doe er nog een paar blote-buiktopjes bij voor je weet maar nooit.

Perfect. Die snoeistrategie werkt echt uitstekend. Goed, wat nu?

Tien minuten later dreunt Suze de kamer weer in met twee mokken thee en drie KitKats voor ons samen (we zijn het er inmiddels over eens dat een halve per persoon gewoon niet genoeg is).

'Pak aan,' zegt ze – en dan ziet ze mijn gezicht. 'Bex, gaat het wel?'

'Niks aan de hand,' zeg ik lichtelijk rood aangelopen. 'Ik probeer alleen dit giletje wat kleiner op te vouwen.'

Ik heb al een spijkerjack en een leren jack ingepakt, maar je kunt het weer in september nooit vertrouwen, toch? Ik bedoel maar, het is nu warm en zonnig, maar morgen kan het zó gaan sneeuwen. En hoe moet het als Luke en ik zo'n echte wandeling door de natuur gaan maken? En trouwens, ik heb dit schitterende Patagonia-gilet al een eeuwigheid, en ik heb het nog maar één keer gedragen. Ik probeer het nog eens op te vou-

wen, maar het glipt uit mijn handen op de vloer. God, dit herinnert me aan die kampeertochtjes met de padvindsters, en die pogingen om mijn slaapzak in zijn hoes te proppen.

‘Hoe lang ga je ook alweer weg?’ vraagt Suze.

‘Drie dagen.’ Ik staak mijn pogingen om een luciferdoosje uit het gilet te kneden en het springt vrolijk in zijn oude vorm terug. Ik laat me enigszins gefrustreerd op het bed zakken en neem een slok thee. Wat ik niet begrijp, is hoe andere mensen erin slagen met zo weinig bagage te reizen. Je ziet altijd van die zakenmensen in het vliegtuig stappen met alleen maar een koffer ter grootte van een schoendoos op wieltjes en een zelfvoldane grijns op hun gezicht. Hoe doen ze dat? Hebben ze toverkleren die vanzelf krimpen? Is er een geheime methode om alles zo op te vouwen dat het in een luciferdoos past?

‘Waarom neem je je weekendtas niet ook mee?’ oppert Suze.

‘Vind je?’ Ik kijk weifelend naar mijn uitpuilende koffer. Bij nader inzien heb ik misschien geen drie paar laarzen nodig. En geen bontstola.

Dan bedenk ik opeens dat Suze bijna elk weekend weggaat, en dat zij altijd alleen maar een slap tasje bij zich heeft. ‘Suze, hoe pak jij eigenlijk? Heb je een systeem?’

‘Kweenie,’ zegt ze vaag. ‘Ik geloof dat ik nog steeds doe wat ik bij Miss Burton heb geleerd. Je bedenkt wat je bij welke gelegenheid wilt dragen en daar houd je je aan.’ Ze begint het op haar vingers af te tellen. ‘Bijvoorbeeld... heenreis, diner, bij het zwembad, potje tennis...’ Ze kijkt op. ‘O ja, en je moet elk kledingstuk minstens drie keer aan kunnen.’

God, die Suze is een genie. Ze weet al dat soort dingen. Op haar achttiende hebben haar ouders haar naar de academie van Miss Burton gestuurd, een dure school in Londen waar ze je leren hoe je een bisschop moet aanspreken en in een minirok uit een sportwagen stappen en dergelijke. Ze kan ook een konijntje uit kippengaas knutselen.

Ik begin haastig een schema op een vel papier te zetten. Dit lijkt er meer op. Stukken beter dan lukraak dingen in een koffer proppen. Op deze manier neem ik niets overbodigs mee, alleen het absolute minimum.

Gelegenheid 1: bij het zwembad (zonnig)

Gelegenheid 2: bij het zwembad (bewolkt)

Gelegenheid 3: bij het zwembad (kont lijkt ’s ochtends reusachtig)

Gelegenheid 4: bij het zwembad (iemand anders heeft dezelfde bikini)

Gelegenheid 5:

De telefoon in de gang gaat, maar ik kijk amper op. Ik hoor Suze opgewonden rebbelen en even later duikt ze weer in de deuropening op, blij en blozend.

‘Raad eens?’ zegt ze. ‘Raad eens?’

‘Nou?’

‘Box Beautiful is door mijn lijsten heen! Ze belden net om er meer te bestellen!’

‘Suze! Wat fantastisch!’ krijs ik.

‘Ja!’ Ze stormt op me af en we omhelzen elkaar, wat op een rondedans uitloopt, maar dan beseft ze dat ze een sigaret in haar hand heeft en mijn haar bijna in de fik steekt.

Het verbijsterende is dat Suze pas een paar maanden geleden lijsten is gaan maken, maar dat ze ze nu al bij vier winkels in Londen verkoopt en dat ze zo goed lopen! Ze heeft in hopen tijdschriften gestaan en zo, wat niet verwonderlijk is, want haar lijsten zijn supergaaf. Haar nieuwste lijn is uitgevoerd in paars tweed, en ze zitten in schitterende grijze glitterdoosjes met knallend zeegroen vloeiend papier eromheen (ik heb trouwens geholpen die kleur uit te zoeken). Ze heeft zoveel succes dat ze ze niet eens meer allemaal zelf maakt, maar haar ontwerpen naar een atelier in Kent stuurt en de lijsten helemaal af terugkrijgt.

‘En, heb je al een garderobe samengesteld?’ zegt ze, en ze neemt een trek van haar sigaret.

‘Ja,’ zeg ik. Ik zwaai met mijn schema. ‘Ik heb het helemaal voor elkaar, tot en met het laatste paar sokken.’

‘Wat goed!’

‘En het éne dat ik nu nog moet kopen,’ voeg ik er achteloos aan toe, ‘is een paar lila sandalen.’

‘Lila sandalen?’

‘Mm?’ Ik kijk onschuldig naar haar op. ‘Ja. Die heb ik nodig. Je weet wel, gewoon een paar goedkope schoenen om wat kledingstukken met elkaar te combineren...’

‘Op die manier,’ zegt Suze. Ze krijgt een denkrimpel in haar voorhoofd en zegt dan: ‘Bex... had je het vorige week niet al over lila sandalen? Superdure van LK Bennett?’

‘Ik?’ Ik voel dat ik begin te blozen. ‘Ik... ik weet het niet meer. Zou kunnen. Hoe dan ook...’

‘Bex.’ Opeens kijkt Suze me achterdochtig aan. ‘Eerlijk zeggen. Heb je écht lila sandalen nodig, of wil je ze alleen maar?’

‘Nee!’ schiet ik in de verdediging. ‘Ik heb ze echt nodig! Kijk maar!’

Ik pak mijn kledingschema, vouw het open en laat het aan Suze zien. Ik moet bekennen dat ik er best trots op ben. Het is een behoorlijk ingewikkeld stroomdiagram, een en al kader-tjes, pijlen en rode sterren.

‘Wauw!’ zegt Suze. ‘Waar heb je dat geleerd?’

‘Op de heao,’ zeg ik bescheiden. Ik heb de bedrijfseconomische richting gedaan, en mijn studie komt me nog verbluffend vaak van pas.

‘Wat is dat kadertje?’ vraagt ze, en ze wijst iets aan.

‘Dat is...’ Ik tuur ernaar en probeer het me te herinneren. ‘Ik geloof dat dat is als we naar een chic restaurant gaan en ik mijn jurk van Whistles de vorige avond al heb gedragen.’

‘En dat?’

‘Dat is als we gaan bergbeklimmen. En hier...’ – ik wijs een leeg vakje aan – ‘... heb ik die lila sandalen nodig. Als ik die niet heb, wordt deze combi niets en deze ook niet... en dan stort de hele boel in. Dan kan ik net zo goed thuisblijven.’

Suze bestudeert zwigend mijn kledingschema terwijl ik nerveus op mijn onderlip bijt en achter mijn rug begin te duimen.

Ik weet dat dit een tikje vreemd over zou kunnen komen. Ik weet dat de meeste mensen niet al hun aankopen met hun huisgenoot bespreken. Maar het zit zo: een tijdje geleden heb ik Suze min of meer beloofd dat ik het van tevoren met haar zou overleggen als ik iets wilde kopen. Je snapt het wel. Ze houdt gewoon een oogje in het zeil.

Begrijp me niet verkeerd. Ik heb heus geen koopverslaving of zoiets. Alleen ben ik een paar maanden geleden... Nu ja. Ik stond een beetje rood. Het was maar tijdelijk, niets om je zorgen over te maken, maar Suze sprong uit haar vel toen ze het ontdekte, en toen heeft ze gezegd dat zij voortaan mijn uitgaven zou controleren, voor mijn eigen bestwil.

En ze heeft woord gehouden. Ze is zelfs best streng. Soms ben ik echt bang dat ze nee zal zeggen.

‘Ik snap het,’ zegt ze dan eindelijk. ‘Je hebt eigenlijk geen keus, hè?’

‘Precies,’ zeg ik opgelucht. Ik neem het schema van haar over, vouw het op en stop het in mijn tas.

‘Hé, Bex, is die nieuw?’ zeg Suze opeens. Ze zet mijn kleer-

kast open en ik krijg de zenuwen. Ze kijkt met gefronst voorhoofd naar de beeldige nieuwe honingkleurige jas die ik laatst naar binnen heb gesmokkeld toen ze in bad zat.

Ik was natuurlijk wel van plan het aan haar te vertellen, maar het is er domweg niet van gekomen.

Alsjeblieft, niet naar het prijskaartje kijken, denk ik koortsachtig. Kijk alsjeblieft niet naar het prijskaartje.

‘Eh, ja,’ beken ik. ‘Ja, hij is nieuw. Maar weet je... ik moet een goede jas hebben, voor het geval ze buitenopnamen voor “Ochtendkoffie” willen maken.’

‘Lijkt dat je waarschijnlijk?’ vraagt Suze verbaasd. ‘Ik bedoel, ik dacht dat je alleen maar financieel advies vanuit de studio gaf.’

‘Tja... Je weet het maar nooit. Het is verstandig om op alles voorbereid te zijn.’

‘Dat zal wel...’ zegt Suze weifelend. ‘En dit bloesje?’ Ze trekt aan een hanger. ‘Dat is ook nieuw!’

‘Dat is voor op tv,’ zeg ik prompt.

‘En die rok?’

‘Voor op tv.’

‘En die nieuwe broek?’

‘Voor op...’

Suze knijpt haar ogen tot spleetjes en kijkt me vorsend aan. ‘Bex, hoeveel kleren heb je voor je tv-rubriek?’

‘Nou... je weet wel,’ zeg ik afwerend. ‘Ik moet wat reservekleding hebben. Ik bedoel maar Suze, we hebben het wel over mijn carrière, hoor. Mijn *carrière*.’

‘Ja,’ zegt Suze uiteindelijk. ‘Ja, je zult wel gelijk hebben.’ Ze voelt aan mijn nieuwe rood zijden colbertje. ‘Mooi.’

‘Weet ik,’ zeg ik stralend. ‘Dat heb ik gekocht voor mijn speciale uitzending in januari!’

‘Krijg je een speciale uitzending in januari?’ zegt Suze. ‘Goh, waarover?’

‘We noemen het “Becky’s fundamentele financiële principes”,’ zeg ik terwijl ik mijn lipgloss pak. ‘Het moet echt goed worden. Vijf onderdelen van tien minuten, alleen voor mij!’

‘Goh... En wat zijn je fundamentele financiële principes?’ vraagt Suze belangstellend.

‘Eh... die heb ik eigenlijk nog niet,’ zeg ik, zorgvuldig mijn lippen stiftend. ‘Maar je weet hoe dat gaat. Ik bedenk ze wel tegen de tijd dat het zover is.’ Ik doe de dop op mijn lipgloss en pak mijn jack. ‘Tot straks.’

‘Oké,’ zegt Suze. ‘En denk erom: maar één paar schoenen, hè?’

‘Al goed! Beloofd!’

Het is heel lief van Suze dat ze zich zoveel zorgen om me maakt, maar het hoeft echt niet. Eerlijk gezegd snapt ze niet goed dat ik een heel nieuw mens ben. Goed, ik heb begin dit jaar een lichte financiële crisis doorgemaakt. Op een gegeven moment had ik zelfs... Nu ja. Veel schulden.

Maar toen kreeg ik die baan bij ‘Ochtendkoffie’, en dat veranderde alles. Ik heb mijn hele leven omgegooid, keihard gewerkt en al mijn schulden afbetaald. Ja, ik heb alles afgelost! Ik heb de ene overboeking na de andere uitgeschreven en al mijn schulden op creditcards, winkelketencards en losse schuldbekentenissen aan Suze afgelost (ze geloofde haar ogen niet toen ik haar een cheque van ettelijke honderden ponden gaf. Ze wilde hem eerst niet eens aannemen, maar toen bedacht ze zich en heeft ze er een fantastische nappa jas van gekocht).

Eerlijk waar, het afbetalen van die schulden gaf me het lekkerste, verkwikkendste gevoel dat je je maar kunt denken. Het is al een paar maanden geleden, maar ik kick nog steeds op de herinnering. Er gaat eigenlijk niets boven totaal en compleet kredietwaardig zijn, nietwaar?

En moet je me nu eens zien. Ik lijk in niets meer op de Becky van vroeger. Ik heb mijn leven gebeterd. Ik sta niet eens rood!

Nou, goed dan. Ik sta een klein beetje rood, maar dat komt alleen doordat ik tegenwoordig op de lange termijn speel en veel in mijn carrière heb geïnvesteerd. Luke, mijn vriend, is ondernemer. Hij heeft zijn eigen pr-bedrijf voor de financiële wereld en alles. En een paar weken geleden zei hij iets dat ik echt heel zinnig vond: ‘Als je een miljoen wilt verdienen, leen je eerst een miljoen.’

Heus, ik moet wel met de echte ondernemersgeest geboren zijn, want zodra hij het zei, raakte het een snaar bij me. Ik mompelde het zelfs na. Luke heeft zo ontzettend gelijk. Hoe kun je nu verwachten geld te verdienen als je niet eerst geld uitgeeft?

Daarom heb ik in vrij veel kleding voor op tv geïnvesteerd, en in een paar bezoekjes aan een goede kapper en vrij veel bezoekjes aan de manicure en de schoonheidsspecialiste. En een paar massages. Want iedereen weet dat je niet goed presteert als je stijf staat van de stress, nietwaar?

Ik heb ook in een nieuwe computer geïnvesteerd, die tweeduizend pond kostte, maar onmisbaar is, want weet je? Ik ben een zelfhulpboek aan het schrijven! Vlak nadat ik mijn vaste programmaonderdeel bij ‘Ochtendkoffie’ had gekregen, leerde ik een paar ontzettend aardige uitgevers kennen die me op een lunch trakteerden en zeiden dat ik een inspiratiebron was voor iedereen die het financieel moeilijk heeft. Leuk, hè? Nog voor ik een letter op papier had, gaven ze me al duizend pond en als het boek uitkomt, krijg ik nog veel meer. De titel wordt *Becky Bloomwoods geldgids*. Of anders *Met geld omgaan volgens de Becky Bloomwood-methode*.

Ik heb nog geen tijd gehad om met schrijven te beginnen, maar volgens mij is het bedenken van de goede titel het belangrijkste; dan valt de rest vanzelf op zijn plaats. Ik heb trou-

wens niet bepaald stilgezeten. Ik heb al hópen ideeën genoteerd voor wat ik op de foto aan zou kunnen trekken.

In wezen is het dus niet verrassend dat ik nu een beetje krap zit. Waar het om gaat, is dat al dat geld voor me aan het werk is. En gelukkig heeft Derek Smeath, de directeur van mijn bank, veel begrip voor me. Eigenlijk is het een schatje. In het begin konden we totaal niet met elkaar overweg, wat volgens mij meer een communicatiestoornis was dan iets anders, maar ik geloof echt dat hij nu weet hoe ik in elkaar zit. En ik ben natuurlijk ook een stuk verstandiger dan vroeger.

Zo heb ik bijvoorbeeld een heel andere kijk op shoppen gekregen. Mijn nieuwe devies is 'koop alleen wat je nodig hebt'. Ik weet dat het bijna té simpel klinkt, maar het werkt echt. Voor ik iets koop, stel ik mezelf de vraag: heb ik dit écht nodig? En alleen als het antwoord 'ja' is, ga ik tot aanschaf over. Het is gewoon een kwestie van zelfdiscipline.

Ik gedraag me bijvoorbeeld ongelooflijk doelbewust bij LK Bennett en laat me niet afleiden. Zodra ik binnenkom, valt me een paar rode laarzen met hoge hakken op, maar ik kijk snel de andere kant op en koers regelrecht op de sandalen af. Zo shop ik tegenwoordig: geen gelummel, niks snuffelen, niet naar andere dingen kijken. Zelfs niet naar die beeldige nieuwe lijn pumps met lovertjes daar. Ik loop gewoon lijnrecht naar de sandalen die ik wil hebben, pak ze uit het rek en zeg tegen de assistente: 'Mag ik deze in maat 39 passen, alstublieft?'

Direct en ter zake. Gewoon kopen wat je nodig hebt en verder niets. Dat is het geheim van beheerst shoppen. Ik werp zelfs geen blik op die gave roze naaldhakken, al passen ze perfect bij mijn nieuwe Jigsaw-vestje.

En ook niet op die schoenen met enkelbandjes en glitterhakken.

Ze zijn overigens wel mooi, vind ik. Hoe zouden ze staan?

O, god, wat is dit moeilijk.

Wat ís dat toch met schoenen? Ik bedoel, kleding vind ik meestal wel leuk, maar als ik een goed paar schoenen zie, smelt ik gewoon. Soms, als ik alleen thuis ben, zet ik mijn kleerkast open en dan staar ik naar al mijn schoenen, als een krankzinnige collectioneur. En ik heb ze een keer allemaal op mijn bed gezet en er een foto van gemaakt. Het komt misschien bizar over, maar ik dacht zo: ik heb stapels foto's van mensen die ik niet eens mag, dus waarom zou ik dan geen foto maken van iets waar ik dol op ben?

‘Kijk eens?’

Goddank, daar is de verkoopster met mijn lila sandalen in een doos – en als ik ze zie, slaat mijn hart een slag over. O, wat een beeldjes. Snóépjes. Zo subtiel, met al die bandjes, en op de neus zit een braampje. Zodra ik ze zag, viel ik ervoor. Ze zijn vrij duur, maar iedereen weet dat je nooit op schoenen mag bezuinigen, want dat is slecht voor je voeten.

Met een rilling van verrukking laat ik mijn voeten erin glijden – o, god, ze zijn fantastisch. Mijn voeten lijken opeens sierlijk, mijn benen lijken langer... en oké, ze lopen niet echt makkelijk, maar dat komt waarschijnlijk doordat de vloer van de winkel zo glad is.

‘Ik neem ze,’ zeg ik, en ik kijk de verkoopster verzaligd stralend aan.

Zie je, dat is nu je beloning als je je shopgedrag in de hand houdt. Als je dan iets koopt, heb je echt het gevoel dat je het hebt verdiénd.

We lopen naar de kassa, en ik zorg dat ik niet naar de accessoires kijk. Die paarse tas met gitkralen valt me zelfs nauwelijks op. En net als ik mijn portemonnee uit mijn tas opdiep en mezelf een complimentje geef voor mijn standvastigheid, zegt de verkoopster op conversatietoon: ‘Wist je dat we ze ook in het clementine hebben?’

Clementine?

Ik ben er beduusd van. ‘O... goh,’ zeg ik uiteindelijk.

Ik heb geen belangstelling. Ik heb waarvoor ik gekomen ben – einde verhaal. Lila sandalen. Geen clementine.

‘Ze zijn net binnen,’ vervolgt de verkoopster. Ze kijkt om zich heen. ‘Ik denk dat ze nog beter gaan verkopen dan in het lila.’

‘O ja?’ zeg ik zo onverschillig mogelijk. ‘Ik hou het toch maar bij deze, denk ik...’

‘Hebbes!’ roept ze uit. ‘Ik wist dat er hier ergens een moest staan.’

Ik verstar als ze de verrukkelijkste sandaal die ik ooit heb gezien op de toonbank zet. Hij is licht oranje, romig van kleur, met dezelfde bandjes als het lila model, maar in plaats van een braampje heeft deze een piepklein mandarijntje op de neus.

Liefde op het eerste gezicht. Ik kan mijn ogen er niet van afhouden.

‘Wil je ze passen?’ zegt het meisje, en ik voel de begeerte tot onder in mijn buik.

Kijk toch. Goddelijk. De snoezigste schoen die ik ooit heb gezien. O, god.

Maar ik hoef toch geen clementine schoenen? Ik heb ze niet nodig.

Kom op, Becky. Voet bij stuk houden.

‘Eigenlijk...’ Ik slik iets weg en probeer mijn stem in bedwang te krijgen. ‘Eigenlijk...’ God, ik kan het niet over mijn lippen krijgen. ‘Alleen het lila paar, alsjeblieft,’ wring ik er ten slotte uit. ‘Graag.’

‘Goed.’ De verkoopster scant de code. ‘Dat wordt dan negenentachtig pond. Hoe wil je betalen?’

‘Eh... zet het maar op mijn winkelkaart,’ zeg ik. Ik zet mijn handtekening op de bon, pak de tas aan en loop lichtelijk verdoofd de winkel uit.

Het is me gelukt! Ik heb het voor elkaar! Ik heb mijn lusten beteugeld! Ik had maar één paar schoenen nodig – en ik heb maar één paar gekocht. De winkel in en er snel weer uit, precies volgens plan. Zie je nou, dat heb ik in me als ik het echt wil. Dit is de nieuwe Becky Bloomwood.

Ik ben zo braaf geweest dat ik een kleine beloning heb verdiend, dus ga ik op een terras in de zon een cappuccino drinken.

Ik wil die clementine schoenen, is de gedachte die zich bij de eerste slok aan me opdringt.

Stop. Niet doen. Denk maar aan... iets anders. Luke. Het weekend. Onze allereerste vakantie samen. God, ik kan haast niet wachten.

Ik wilde Luke al vanaf dat we verkering kregen vragen of we er niet eens samen uit konden, maar hij werkt zo hard dat ik net zo goed aan de premier zou kunnen vragen of hij het land even aan zijn lot over wil laten. (Hoewel, nu ik erover nadenk: dat doet hij toch elke zomer? Waarom kan Luke dan niet weg?)

Luke heeft het zo druk dat hij mijn ouders nog niet eens kent, wat me een beetje dwarszit. Een paar weken geleden hadden ze hem voor de zondagse lunch uitgenodigd en toen is mijn moeder uren met het eten bezig geweest – dat wil zeggen, ze had een varkenslende met abrikozenvulling bij Sainsbury gekocht en een echt luxe chocolade-meringuetaart – maar hij moest op het laatste moment afzeggen omdat een van zijn cliënten een crisis met de roddelbladen had. Toen moest ik er dus alleen heen, en eerlijk gezegd was het een trieste bedoe-

ning. Ik kon wel zien dat mam diep teleurgesteld was, maar ze zei telkens opgewekt: ‘Nu ja, het was maar een vrijblijvende afspraak’ – wat het niet was. Hij heeft de volgende dag een enorm boeket gestuurd om zich te verontschuldigen (dat heeft zijn assistente Mel althans gedaan), maar dat is niet hetzelfde, hè?

Het ergste was nog dat Janice en Martin, onze burens, even binnen kwamen wippen voor een glas sherry en om ‘die beroemde Luke’ te ontmoeten, zoals zij het noemden, en toen ze eenmaal door hadden dat hij er niet was, bleven ze me maar van die medelijdende blikken met een zweempje leedvermaak toewerpen omdat hun zoon Tom volgende week met zijn vriendin Lucy gaat trouwen. En ik heb zo’n akelig vermoeden dat ze denken dat ik verliefd op hem ben. (Wat niet zo is; integendeel, zelfs. Maar als mensen eenmaal zoiets geloven, praat je het ze nooit meer uit hun hoofd. O, god. Vreselijk.)

Toen ik het Luke voor de voeten gooide, merkte hij op dat ik zijn ouders ook nog nooit heb gezien, maar dat is niet helemaal waar. Ik heb zijn vader en zijn stiefmoeder een keer vluchtig in een restaurant gesproken, al was dat niet mijn meest glorieuze moment. En trouwens, ze wonen in Devon, en Lukes echte moeder woont in New York. Ik bedoel, dat is toch niet echt naast de deur, hè?

Maar goed, we hebben het bijgelegd en hij neemt tenminste de moeite van dat uitstapje. Eigenlijk kwam Mel met het idee. Ze vertelde me dat Luke al drie jaar geen echte vakantie meer had gehad en dat hij misschien geleidelijk aan het idee moest wennen. Toen ben ik dus opgehouden over vakanties en over weekenduitstapjes begonnen, en dat werkte! Luke zei opeens dat ik dit weekend vrij moest houden. Hij heeft zelf de hotelkamer gereserveerd en alles. Ik verheug me er zo ontzettend op. We gaan alleen maar relaxen, kalm aan doen en voor de verandering een tijdje samen zijn. Heerlijk.

Ik wil die clementine schoenen.

Niet doen. Niet aan de schoenen denken.

Ik neem nog een slokje koffie, leun achterover in mijn stoel en dwing mezelf de drukke winkelstraat in te kijken. Mensen benen voorbij, kletsend en met tassen, en dat meisje dat daar oversteekt heeft een leuke broek aan, ik geloof van Nicole Farhi, en... O, god.

Er komt een man van middelbare leeftijd in een donkerblauw pak mijn kant op lopen, en ik herken hem. Het is Derek Smeath, mijn bankdirecteur.

O, en ik geloof dat hij mij ook heeft gezien.

Oké, geen paniek. Ik spreek mezelf streng toe. Er is geen reden tot paniek. Misschien dat ik vroeger was geschrokken als ik hem zag. Ik had kunnen proberen achter een menu weg te duiken en misschien had ik het zelfs op een lopen gezet, maar dat is allemaal voorbij. Smeathie-schatje en ik gaan tegenwoordig heel eerlijk en vriendschappelijk met elkaar om.

Desondanks merk ik dat ik mijn stoel iets verder van de tas van LK Bennett weg schuif, alsof ik er niets mee te maken heb.

‘Dag meneer Smeath!’ zeg ik vrolijk als hij bijna bij me is. ‘Hoe maakt u het?’

Derek Smeath glimlacht naar me. ‘Heel goed,’ zegt hij. ‘En jij?’

‘O, goed, dank u. Hebt u... Wilt u misschien een kop koffie?’ zeg ik beleefd, en ik gebaar naar de lege stoel tegenover me. Ik had niet verwacht dat hij ja zou zeggen, maar tot mijn stomme verbazing gaat hij zitten en pakt de kaart.

Kan het beschaafder? Ik drink koffie op een terras met mijn bankdirecteur! Goh, misschien kan ik het in mijn praatje voor ‘Ochtendkoffie’ verwerken. ‘Ik persoonlijk geef de voorkeur aan een informele benadering van particuliere financiën,’ zou ik met een warme glimlach naar de camera kunnen zeggen. ‘Mijn eigen bankdirecteur en ik bespreken mijn financiële strategieën vaak onder het genot van een gezellig kopje cappuccino...’

‘Trouwens, Rebecca, ik heb je net een brief gestuurd,’ zegt Derek Smeath net als de serveerster een espresso voor hem neerzet. Zijn stem klinkt opeens ernstig en ik voel een buitje hangen. God, wat heb ik nu weer gedaan? ‘Jou en al mijn andere cliënten,’ vervolgt hij. ‘Om je te laten weten dat ik wegga.’

‘Wat?’ Ik zet mijn koffiekop kletterend op tafel. ‘Hoe bedoelt u, weg?’

‘Ik neem afscheid van de Endwich Bank. Ik heb besloten met vervroegd pensioen te gaan.’

‘Maar...’ Ik kijk hem vol afgrijzen aan. Derek Smeath mag niet weg bij de Endwich Bank. Hij mag me niet in de steek laten, niet nu het net zo goed gaat. Ik bedoel, ik weet wel dat we het niet altijd eens waren, maar de laatste tijd hebben we zo’n goed contact. Hij begrijpt me. Hij begrijpt mijn bankschuld. Wat moet ik zonder hem beginnen?

‘Bent u niet te jong om met pensioen te gaan?’ vraag ik. Ik hoor zelf hoe ontstemd ik klink. ‘Gaat u zich niet vervelen?’

Hij leunt achterover in zijn stoel en neemt een slokje espresso.

‘Ik ben niet van plan helemaal met werken op te houden, maar ik geloof dat het leven iets meer te bieden heeft dan het beheren van de bankrekeningen van anderen, denk je ook niet? Hoe fascinerend ze soms ook waren.’

‘Tja... ja. Ja, natuurlijk. En ik ben blij voor u, echt waar.’ Ik haal een tikje gegeneerd mijn schouders op. ‘Maar... ik zal u missen.’

Hij glimlacht fijntjes. ‘Ik jou ook, denk ik, Rebecca, of je me gelooft of niet. Jouw rekening was zonder meer een van de... boeiendste om mee te werken.’

Hij kijkt me priemend aan en ik voel dat ik rood word. Waarom moet hij me aan het verleden herinneren? Het gaat er juist om dat dat achter de rug is. Ik ben een nieuw mens. Je zou toch het recht moeten hebben een hoofdstuk af te sluiten en opnieuw te beginnen?

‘Je televisiecarrière lijkt gunstig te verlopen,’ zegt hij.

‘Ja! Fantastisch, hè?’ zeg ik. ‘En het betaalt ook heel goed,’ voeg ik er vrij nadrukkelijk aan toe.

‘Je inkomen is er de afgelopen maanden zeker op vooruitgegaan,’ zegt hij, en dan zet hij zijn kopje neer. De moed zinkt me in de schoenen. ‘Maar...’

Ik wist het. Waarom moet er altijd een ‘maar’ zijn? Kan hij niet gewoon blij voor me zijn?

‘Maar,’ herhaalt Derek Smeath, ‘je uitgaven zijn ook gestegen. Aanzienlijk. Je staat nu zelfs meer rood dan op het top-punt van je... laten we het maar “uitspattingen” noemen.’

Uitspattingen? Wat intens gemeen.

‘Je moet echt beter je best doen om binnen je kredietlimiet te blijven,’ zegt hij. ‘Of, nog beter, je continu krediet aflossen.’

‘Weet ik,’ zeg ik vrijblijvend. ‘Ben ik ook van plan.’

Ik zie net een meisje aan de overkant met een tas van LK Bennett. Het is een heel grote tas – met twee schoendozen erin.

Als zij twee paar schoenen mag kopen, waarom ik dan niet? Waar staat dat je maar één paar tegelijk mag kopen? Ik bedoel maar, dat slaat toch nergens op?

‘En hoe zit het met je overige financiën?’ vraagt Derek Smeath. ‘Heb je bijvoorbeeld ook rekeningen bij winkels lopen?’

‘Nee,’ zeg ik zelfvoldaan. ‘Die heb ik maanden geleden al afbetaald.’

‘En heb je sindsdien niets meer uitgegeven?’

‘Kleine bedragen. Het stelt niets voor.’

En wat is negentig pond nu ook helemaal? In het grote geheel der dingen?

‘De reden waarom ik je al die vragen stel,’ zegt Derek Smeath, ‘is dat ik vind dat ik je moet waarschuwen. De bank is nogal aan het reorganiseren, en mijn opvolger, John Gavin, zou wel eens minder luchtig over je saldo kunnen denken dan ik. Ik weet niet of je wel beseft hoe soepel ik ben geweest.’

Ik luister maar half. ‘Echt waar?’ zeg ik.

Ik bedoel, stel dat ik ging roken. Dan zou ik toch makkelijk negentig pond aan sigaretten uitgeven zonder erbij stil te staan, nietwaar?

Nog beter: denk eens aan al het geld dat ik heb uitgespaard door níét te roken. Ruimschoots genoeg voor dat ene luizige paar schoenen.

‘Hij is heel capabel,’ hoor ik Derek Smeath zeggen, ‘maar ook heel... strikt. Hij staat niet bepaald bekend om zijn flexibiliteit.’

‘Precies,’ zeg ik met een afwezig knikje.

‘Ik beveel je dringend aan onverwijld iets aan je saldo te doen.’ Hij nipt van zijn koffie. ‘En zeg eens, heb je al iets aan een oudedagsvoorziening gedaan?’

‘Eh... ik ben bij die onafhankelijke adviseur geweest die u me had aanbevolen.’

‘En heb je de formulieren ingevuld?’

Onwillig richt ik mijn aandacht weer op hem.

‘Tja, ik ben de mogelijkheden nog aan het afwegen,’ zeg ik, en ik trek mijn verstandige financieel-deskundigegezicht. ‘Er is niets dommer dan je in de verkeerde investering storten, ziet u? Zeker als het om zoiets belangrijks als een oudedagsvoorziening gaat.’

‘Een waar woord,’ zegt Derek Smeath. ‘Maar denk er niet te lang over na, hè? Je geld spaart zichzelf niet, hoor.’

‘Weet ik!’ zeg ik, en ik neem een slokje cappuccino.

O, god, nu begin ik me onbehaaglijk te voelen. Misschien heeft hij gelijk. Misschien moet ik negentig pond in een pensioenfonds stoppen in plaats van nog een paar schoenen kopen.

Maar anderzijds... Wat heb je aan een pensioenfonds van negentig pond? Daar kan ik mijn oude dag niet in weelde van slijten, toch? Die armzalige negentig pond. En tegen de tijd dat ik oud ben, is de wereld waarschijnlijk toch al uit elkaar geploft

of zoiets. Terwijl een paar schoenen iets tastbaars is, dat kun je vasthouden...

O, verdomme. Ik ga ze halen.

Ik zet mijn kop neer. 'Meneer Smeath, ik moet weg,' zeg ik plompverloren. 'Ik moet iets... doen.'

Nu ik mijn besluit heb genomen, moet ik zo snel mogelijk terug naar de winkel. Ik pak mijn tas en leg vijf pond op tafel. 'Het was enig om u te zien. En het beste met uw pensioen.'

'Jij ook de beste wensen, Rebecca,' zegt Derek Smeath, en hij glimlacht vriendelijk naar me. 'Maar vergeet niet wat ik net heb gezegd. John Gavin zal je niet zo in de watten leggen als ik altijd heb gedaan. Dus... pas op, hè?'

'Doe ik!' zeg ik zonnig.

En ik loop de straat al in, zo snel ik kan zonder echt te rennen, terug naar LK Bennett.

Goed, strikt genomen was het misschien niet echt nodig dat ik die clementine schoenen kocht. Ze waren niet exact onmisbaar. Maar wat me inviel toen ik ze paste, was dat ik mijn nieuwe regel eigenlijk toch niet heb overtreden. Want het punt is dat ik ze in de toekomst nodig zal hebben.

Ik zal tenslotte een k  er nieuwe schoenen moeten kopen, nietwaar? Iedereen heeft schoenen nodig. En het is vanzelfsprekend veel zuiniger om nu een voorraadje aan te leggen van modellen die ik echt mooi vind dan te wachten tot mijn laatste paar afgetrapt is en dan niets leuks kunnen vinden. Het is niet meer dan verstandig. Het is alsof... alsof ik mijn toekomstige positie op de schoenenmarkt veilig stel.

Wanneer ik tevreden LK Bennett uit loop met de twee glimmende nieuwe tassen aan mijn armen, ben ik in een warme roes van geluk. Ik heb nog geen zin om naar huis te gaan, dus besluit ik even bij Gifts & Goodies aan de overkant te kijken. Het is een van de winkels die Suzes lijsten verkopen en ik heb de gewoonte er altijd even binnen te wippen in het voorbijgaan, gewoon om te kijken of iemand een lijst koopt.

Ik duw de deur open, hoor de winkelbel en glimlach naar de verkoopster, die naar me opkijkt. Wat is dit toch een snoezig zaakje. Het is er warm en geurig en het staat vol met de meest fantastische dingen, zoals verchromde rekjes en gegraveerd glazen onderzetters. Ik loop met gebogen hoofd langs een schap met lichtmauve leren portefeuilles, kijk op... en daar zijn ze! Drie fotolijsten van paars tweed, gemaakt door Suze! Ik krijg nog steeds een kick als ik ze zie.

O, mijn god! De opwinding giert door mijn lijf. Er staat een klant – en ze heeft een lijstje gepakt. Ze heeft het echt in haar hand!

Heel eerlijk gezegd heb ik nog nooit iemand een fotolijst van Suze zien kopen. Ik bedoel, ik weet zeker dat ze gekocht worden, want ze zijn telkens uitverkocht, maar ik heb het nog nooit met eigen ogen gezien. God, wat spannend!

Ik loop stilletjes naar de klant, die net het lijstje omdraait. Ze fronst haar wenkbrauwen als ze de prijs ziet en mijn hart slaat over.

‘Dat is echt een schitterend fotolijstje,’ zeg ik als terloops. ‘Heel apart.’

‘Ja,’ zegt de vrouw, en ze zet het terug.

Nee! denk ik ontzet. Pak het!

‘Het is tegenwoordig zo moeilijk om mooie lijsten te vinden,’ vervolg ik op gesprekstoel. ‘Vindt u ook niet? Als je er een ziet, zou je hem gewoon... moeten kopen! Voor iemand anders hem te pakken heeft.’

‘Ja, misschien wel,’ zegt de klant, die nu een presse-papier pakt die ze ook met gefronste wenkbrauwen bekijkt.

Nu loopt ze weg. Wat moet ik doen?

‘Nou, ik neem er in elk geval een,’ zeg ik met klem, en ik pak het lijstje. ‘Het is een ideaal cadeau. Voor mannen, voor vrouwen... Ik bedoel maar, iedereen heeft toch fotolijstjes nodig?’

De klant lijkt me niet meer te horen, maar het maakt niet uit; als ze ziet dat ik een lijst koop, bedenkt ze zich vast wel.

Ik draaf naar de kassa en de verkoopster glimlacht naar me. Ik geloof dat de winkel van haar is, want ik heb haar met sollicitanten en leveranciers horen praten (niet dat ik hier zo vaak kom, het zal wel toeval zijn of zo).

‘Hé, daar ben je weer,’ zegt ze. ‘Je bent echt verzot op die lijstjes, hè?’

‘Ja,’ zeg ik hard. ‘En je krijgt echt waar voor je geld!’ Maar de klant kijkt nu naar een glazen karaf. Ze luistert niet eens meer.

‘Hoeveel heb je er nu al gekocht? Een stuk of... twintig?’

Wát? Mijn aandacht wordt weer naar de eigenares van de winkel getrokken. Wat zei ze daar?

‘Of zijn het er al dertig?’

Ik kijk haar geschokt aan. Heeft ze bijgehouden hoe vaak ik hier kom en wat ik koop? Mag dat wel?

Ze pakt de lijst in vloeiend papier. ‘Je hebt al een hele verzameling,’ zegt ze vriendelijk.

Ik moet iets zeggen, anders krijgt ze het idee dat ik Suzes lijsten opkoop in plaats van het winkelpubliek in het algemeen. Wat bespottelijk is. Nu vraag ik je, dertig? Ik heb er hooguit... vier gekocht. Vooruit, vijf.

‘Zoveel heb ik er niet,’ zeg ik gejaagd. ‘Ik denk dat u me door elkaar haalt met... andere mensen. En ik kom niet alleen om een lijstje te kopen!’ Ik lach vrolijk om aan te geven wat een belachelijk idee dat zou zijn. ‘Ik wil toevallig ook een paar van... deze.’ Ik pak in het wilde weg een paar grote houten letters uit een mandje en geef ze aan de vrouw. Ze glimlacht en legt ze naast elkaar op vloeipapier.

‘P, T, R... en nog een R.’

Ze is klaar en kijkt verbaasd naar de letters. ‘Wilde je “Peter” maken?’

O, hou op, zeg. Moet je altijd een reden hebben om iets te kopen?

‘Eh... ja,’ zeg ik. ‘Voor mijn... mijn peetzoen. Hij wordt drie.’

‘Wat leuk! Kijk eens aan. Twee E’s erbij, een R eraf...’

Ze kijkt me meelevend aan, alsof ik volslagen debiel ben. Het zal wel terecht zijn, in aanmerking genomen dat ik niet eens ‘Peter’ kan spellen, terwijl mijn eigen peetzoen zo heet.

‘Dat wordt dan... achtenveertig pond,’ zegt ze, en ik begin mijn portemonnee te zoeken. ‘Wist je dat je een gratis geurkaars krijgt als je vijftig pond besteedt?’

‘O ja?’ Ik kijk geïnteresseerd op. Ik kan wel een lekkere geurkaars gebruiken. En dat voor maar twee pond...

‘Ik kan vast wel iets vinden,’ zeg ik, en ik laat mijn blik door de winkel dwalen.

‘Doe anders de achternaam van je peetzoen er ook nog bij,’ oppert de eigenares behulpzaam. ‘Hoe heet hij?’

‘Eh, Wilson,’ zeg ik zonder erbij na te denken.

‘Wilson.’ Tot mijn ontzetting begint ze in de mand te wroeten. ‘Een W, een L, daar heb ik een O...’

‘Weet u,’ zeg ik snel, ‘toch maar liever niet. Want eh, want zijn ouders liggen in scheiding en misschien krijgt hij de naam van zijn moeder.’

‘Echt waar?’ zegt de vrouw. Ze trekt een meelevend gezicht en legt de letters in het mandje terug. ‘Wat erg. Dus ze gaan als vijanden uit elkaar?’

‘Ja,’ zeg ik, terwijl ik blijf zoeken naar iets anders wat ik zou kunnen kopen. ‘Nou en of. Zijn... zijn moeder is er met de tuinman vandoor.’

‘Dat meen je toch niet?’ De eigenares kijkt me aan en dan merk ik opeens dat een stel vlakbij ook heeft staan luisteren. ‘Met de túnman?’

‘Hij was... wel een lekker ding,’ improviseer ik. Ik pak een bijoukistje en zie dat het vijfenzeventig pond kost. ‘Ze kon haar handen niet van hem afhouden. Haar man heeft ze samen in het schuurtje betrap. Hoe dan ook...’

‘Lieve hemel,’ zegt de eigenares. ‘Ongelooflijk!’

‘En toch is het waar,’ mengt een stem ergens uit de winkel zich in het gesprek.

O?

Ik draai met een ruk mijn hoofd om – en zie de vrouw die Suzes lijsten heeft bekeken naar me toe komen. ‘Ik neem aan dat je Jane en Tim bedoelt?’ zegt ze. ‘Wat een schandaal, hè? Ik dacht trouwens dat hun zoontje Toby heette.’

Ik gaap haar sprakeloos aan.

‘Misschien is Peter zijn doopnaam,’ bedenkt de eigenares, en ze gebaart naar mij. ‘Dit is zijn peetmoeder.’

‘O, ben jij de peetmoeder!’ roept de vrouw uit. ‘Ik heb al zó veel over je gehoord!’

Dit kan niet waar zijn. Dit is niet echt.

De vrouw komt dichterbij me staan en vraagt op gedempte, samenzweerderige toon: ‘En, is Tim op Mauds aanbod ingegaan?’

Ik kijk om me heen. Je kunt een speld horen vallen. Iedereen is benieuwd naar mijn antwoord.

‘Ja,’ zeg ik omzichtig. ‘Ja, hij heeft gehapt.’

Ze staart me met grote ogen aan. ‘En, is het wat geworden?’

‘Eh, nee. Maud en hij hebben... eh, ze hebben ruzie gekregen.’

‘Echt waar?’ De vrouw slaat een hand voor haar mond. ‘Ruzie? Waarover dan?’

‘Ach, u weet wel,’ zeg ik radeloos. ‘Van alles en nog wat... de afwas... eh, ik denk dat ik maar contant betaal.’ Ik pruts mijn portemonnee open en deponeer een briefje van vijftig op de toonbank. ‘Laat het wisselgeld maar zitten.’

‘En je geurkaars dan?’ zegt de eigenares. ‘Je kunt kiezen uit vanille, sandelhout...’

Ik haast me naar de deur. ‘Laat maar.’

‘Wacht!’ roept de vrouw dwingend. ‘En Ivan dan?’

‘Die is, eh, naar Australië geëmigreerd,’ zeg ik vlak voor ik de winkel deur achter me dichtsla.

God, dat was kantje boord. Ik geloof dat ik maar beter naar huis kan gaan.

Op de hoek van onze straat blijf ik even staan om mijn tassen te reorganiseren. Wat inhoudt dat ik ze allemaal in één tas van LK Bennett stop en ze aanduw tot je er niets meer van ziet.

Niet dat ik iets te verbergen heb of zo, alleen... Ik kom liever met maar één winkeltas thuis.

Ik hoop eigenlijk dat ik ongezien naar mijn eigen kamer kan sluipen, maar als ik de voordeur opendoe, zit Suze voor me op de vloer in de gang iets in te pakken.

‘Hoi!’ zegt ze. ‘Heb je je schoenen gevonden?’

‘Ja,’ zeg ik opgewekt. ‘Absoluut. Goeie maat en alles.’

‘Laat zien!’

‘Ik zal ze even... uitpakken,’ zeg ik nonchalant, en ik steven naar mijn kamer. Ik probeer relaxed over te komen, maar ik weet dat ik er schuld bewust uitzie. Ik lóóp zelfs schuld bewust.

‘Bex,’ zegt Suze dan opeens, ‘wat zit er nog meer in die tas? Dat zijn niet alleen schoenen.’

‘Tas?’ Ik draai me quasi verbaasd naar haar om. ‘O, dié tas. Eh, gewoon, van alles. Je weet wel, ditjes en datjes...’

Ik zwijg schuld bewust. Suze slaat haar armen over elkaar en zet haar strengste gezicht op.

‘Laat zien.’

‘Ja, maar luister,’ zeg ik rad. ‘Ik weet wel dat ik heb gezegd dat ik maar één paar zou kopen, maar kijk nou eerst voordat je kwaad wordt.’ Ik reik naar de doos in de tweede LK Bennett-tas, til het deksel eraf en haal er langzaam een clementine sandaal uit. ‘Kijk dan.’

‘O, mijn god,’ hijgt Suze als ze de sandaal ziet. ‘Wat absoluut... verbijsterend.’ Ze pakt hem van me aan, streelt behoedzaam het zachte leer – en trekt haar strenge gezicht weer. ‘Maar heb je ze nódig?’

‘Ja!’ schiet ik in de verdediging. ‘Of tenminste... Ik sla gewoon vast in voor de toekomst. Je weet wel, als een soort... investering.’

‘Investering?’

‘Ja. En in zekere zin bespaart het geld, want nu ik ze heb, hoef ik volgend jaar geen geld meer aan schoenen uit te geven. Helemaal niks!’

‘O nee?’ zegt Suze wantrouwig. ‘Helemaal niks?’

‘Geen cent! Echt, Suze, ik ga in die schoenen wonen. Ik hoef

zeker een jaar geen nieuwe schoenen te kopen. Misschien doe ik er wel twee jaar mee!

Suze zwijgt en ik bijt op mijn lip. Ik verwacht dat ze zal gaan zeggen dat ik ze terug moet brengen, maar ze kijkt weer naar de sandaal en voelt aan het mandarijntje.

‘Trek aan!’ zegt ze plotseling. ‘Laat zien!’

Met een lichte huivering pak ik de andere sandaal en trek ze allebei aan – en ze zijn gewoon perfect. Mijn perfecte clementine muiltjes, net als Assepoester.

‘O, Bex,’ zegt Suze, en meer hoeft ze niet te zeggen. Ik zie het allemaal in haar zachte ogen.

Eerlijk waar, soms zou ik willen dat ik met Suze kon trouwen.

Als ik er een paar keer mee op en neer heb gelopen, slaakt Suze een voldane zucht, en dan trekt ze de tas van Gifts & Goodies uit de grote tas. ‘O, wat heb je daar gekocht?’ vraagt ze belangstellend. De houten letters vallen uit de tas en ze begint ze op de vloer uit te leggen.

‘P-E-T-E-R. Wie is Peter?’

‘Weet ik niet,’ prevel ik. Ik probeer de tas weg te grissen voordat ze haar eigen fotolijstje ontdekt (ze heeft me een keer betrappt toen ik er een bij Fancy Free kocht, en toen werd ze boos en zei dat ze er zoveel voor me kon maken als ik maar wilde). ‘Ken jij een Peter?’

‘Nee,’ zegt Suze. ‘Ik geloof het niet... Maar we kunnen altijd nog een kat nemen en die Peter noemen, eventueel!’

‘Ja,’ zeg ik weifelend. ‘Wie weet... Hoe dan ook, ik moest maar eens verder gaan met pakken voor morgen.’

‘O, nu je ’t zegt.’ Suze pakt een papiertje. ‘Luke heeft gebeld.’

‘O?’ zeg ik. Ik probeer mijn blijdschap te verbergen. Het is altijd een aangename verrassing als Luke belt, want eerlijk gezegd doet hij dat niet zo vaak. Ik bedoel, hij belt wel om afspraken te regelen en dat soort dingen, maar hij belt niet vaak voor de gezelligheid. Hij stuurt ook wel eens e-mails, maar die zijn ook niet bepaald gezellig, eerder... Nu ja, laat ik het erop houden dat de eerste me rode oortjes bezorgde (maar tegenwoordig verheug ik me er eigenlijk wel op).

‘Hij zei dat hij je morgen om twaalf uur bij de studio komt afhalen. En de Mercedes moet naar de garage, dus jullie gaan met de MGF.’

‘Echt?’ zeg ik. ‘Gaaf!’

‘Weet ik,’ zegt Suze, die net zo hard straalt als ik. ‘Te gek. O,

en hij vroeg of je niet te veel bagage wilde meenemen, want de kofferbak is niet zo groot.'

De glimlach besterft me op de lippen.

'Wat zei je daar?'

'Niet te veel bagage,' herhaalt Suze. 'Je weet wel: weinig kleren, misschien alleen een kleine koffer of weekendtas...'

'Ik weet heus wel wat "niet te veel bagage" betekent!' zeg ik met een stem die schrill is van paniek. 'Maar... dat kan niet!'

'Natuurlijk wel.'

'Suze, heb je gezien hoeveel ik mee wil nemen?' zeg ik terwijl ik naar mijn kamer loop en de deur openzwaai. 'Ik bedoel maar, moet je zien.'

Suze volgt onzeker mijn blik en we kijken samen naar het bed. Mijn grote gifgroene koffer is vol. Er ligt een berg kleren naast. En dan ben ik nog niet eens begonnen aan mijn make-up en dergelijke.

'Het lukt niet, Suze,' jammer ik. 'Wat moet ik doen?'

'Luke bellen en het tegen hem zeggen?' stelt Suze voor. 'En vragen of hij een auto met een grotere kofferbak wil huren?'

Ik ben er stil van. Ik probeer me voor te stellen hoe Luke zou kijken als ik hem vertelde dat hij een grotere auto moest huren met het oog op mijn kleren.

'Zie je,' zeg ik ten slotte, 'ik weet niet of hij wel goed zou begrijpen...'

De bel gaat en Suze komt overeind.

'Dat zal de koerier voor mijn pakket zijn,' zegt ze. 'Hoor eens, Bex, het komt wel goed. Probeer gewoon een paar dingen te... schrappen.' Dan loopt ze naar de voordeur en blijf ik alleen achter, starend naar mijn overvolle bed.

Schrappen? Wat zou ik precies moeten schrappen? Ik heb niet bepaald een lading overbodige kleren ingepakt. Als ik lukraak dingen ga schrappen, stort mijn hele kledingschema in.

Oké, vooruit. Creatief denken. Er móét een oplossing zijn.

Misschien zou ik... stiekem een aanhanger aan de auto kunnen haken als Luke even niet kijkt?

Ik zou al mijn kleren kunnen aantrekken, over elkaar heen, en zeggen dat ik een beetje rillerig ben...

O, dit is hopeloos. Wat moet ik beginnen?

Ik dreutel afwezig mijn kamer uit en de gang in, waar Suze net een gevoerde envelop aan een man in uniform geeft.

'Dank u,' zegt hij. 'Als u hier even tekent... Hallo!' voegt hij er monter aan toe als hij mij ziet, en ik geef hem een knikje en

kijk wezenloos naar zijn badge met de tekst ‘Alles, op elk adres binnen een dag bezorgd’.

‘Uw reçu,’ zegt de man tegen Suze, en hij draait zich naar de voordeur om. Hij staat al op de stoep als de tekst op zijn badge tot me doordringt.

Alles.

Op elk adres.

Binnen een dag...

‘Ho, wacht!’ roep ik vlak voordat de deur dichtslaat. ‘Mag ik even...’

Paradigm Self-Help Books Ltd
Soho Square 695
Londen W1 5AS

Mw. R. Bloomwood
Burney Road 4/2
Londen SW6 8FD

Londen, 4 september 2000

Beste Becky,
Hartelijk dank voor je voicemail. Ik ben heel blij dat het boek zo goed opschiet!

Misschien weet je nog dat je me tijdens ons gesprek nu twee weken geleden hebt verzekerd dat ik je eerste opzet binnen een paar dagen zou krijgen. Hij is vast onderweg, of zou hij zoekgeraakt zijn in de post? Zou je me een nieuwe diskette kunnen sturen?

Wat de omslagfoto betreft: trek maar iets aan waar je je lekker in voelt. Een topje van Agnès B klinkt goed, net als de oorbellen die je me hebt beschreven.

Ik verheug me op je manuscript en laat ik je nogmaals zeggen hoe fantastisch en geweldig we het vinden dat je voor ons schrijft.

Met vriendelijke groet,

Pippa Brady,
redacteur

PARADIGM BOOKS HELPEN JE JEZELF TE HELPEN

BINNENKORT: *Overleven in de jungle* door generaal Roger Flintwood